DANIELLE STEEL

PALAZZO

Danielle Steel

PALAZZO

MÆCENAS

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Danielle Steel: *Palazzo*
Published in the United States by Delacorte Press, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, in 2023
Copyright © 2023 by Danielle Steel
All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in part in any form.

Translation copyright © 2026 by F. Nagy Piroska

Cover images: woman © Nikaa/Trevillion Images, background © JaCZhou 2015/Getty Images

Author photograph: © *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2026

honlap: www.maecenaskiado.hu

Szeretett gyermekeimnek,
Beatie-nek, Trevornak, Toddnak,
Nicknek, Samanthának, Victoriának,
Vanessának, Maxxnak és Zarának.

Angyalok áldása kísérje életetek
minden mozzanatát és az emlékeiteket.
Tartsátok őket értékeikhez méltó becsben,
és sohase feledjétek, hogy az emlékek, a másoktól
megtapasztalt kedvesség, az együttérzés és
a megbocsátás, a szeretet és a hála mindannyiunk
közös kincsei.

Teljes szívemből szeretlek benneteket.
Mami/d.s.

PALAZZO

Első fejezet

Cosima Saverio római lakásának tetőteraszáról nézte a város ismerős műemlék épületeit, és a háztetőket, amelyek fölött most kelt fel a nap. A távolból idelátszott a Szent Péter Bazilika és a Vatikánváros, a San Carlo al Corso Bazilika kupolája, északon pedig a Villa Medici és a Borghesekertek. Megunhatatlan látvány volt. A napnak ezeket az óráit szerette a legjobban, mielőtt a város életre kelt. Már most is meleg volt, de az igazi forróság majd csak délelőtt érkezik. Cosima pár perc múlva megállt a terasz korlátjánál, ahonnan láthatta odalent a Piazza di Spagnát, a Spanyol Lépcsőt, a Fontana della Barcacciát és a Trinità dei Monti-templomot.

A lakás a családja tulajdonában álló áruház legfelső emeletén volt. A Saverio család készítette a legfinomabb bőrárut egész Olaszországban, sőt Európában, amelyekkel csak a világhíres Hermès árui vetekedtek. Saverio-márkás bőrárukat csak

a saját két üzletükben lehetett kapni, amelyek közül az egyik Velencében volt, a másik Rómában.

Valamennyi őséhez hasonlóan Cosima is Velencében született, előkelő családja a 15. századig vezette vissza a történetét. A velencei Palazzo Saverio ma is a család tulajdonában állt, noha Cosima apja röviddel a kisebbik lány, Allegra születése után Rómába költöztette a családot. Cosima jóformán egész életében ugyanabban a tetőtéri lakásban élt, amelyben egykor a szüleivel, az öccsével és a húgával lakott együtt. Öccsének, Lucának, ma már saját villája volt a Via Appia Anticán, a húga pedig Cosimánál egy szinttel lejjebb, egy kisebb lakásba költözött, amelyhez dizájnstúdió is csatlakozott. Ez jobban megfelelt Allegrának, mert idáig lift vezetett fel, a tetőlakáshoz azonban csak gyalog, egy keskeny lépcső megmászásával lehetett feljutni. Cosima azonban ezt nem bánta. Boldog magányban élt abban a lakásban, amelyben felnőtt, és ahonnan páratlanul szép körkilátás nyílt a városra, amelyet az otthonának tartott. Velence a család múltját jelentette, de Cosima Rómában élt és dolgozott, vezette a családi vállalkozást, amelyet tizenöt éve, huszonhárom évesen megörökölt.

Fiatal lányként fel sem merült benne, hogy egyszer majd ő vezesse az üzletet, vagy akár csak ott dolgozzon. Amíg gyerekek voltak, apjuk arra számított, hogy majd Luca viszi tovább a vállalkozást, ő lesz az, aki az örökébe lép. De Lucát az üzlet egyáltalán nem érdekelte. A barátai a hozzájuk

hasonló olasz nemesek elkényeztetett fiai közül kerültek ki, és már fiatalon rajongott a gyors autókért meg a gyönyörű nőkért. Nem örökölte apja üzleti érzékét és érdeklődését, sem nagyapja kézműves tehetségét a szépség megteremtéséhez. Ottavio Saverio maga tervezett minden egyes darabot a velencei üzlete számára, legyen az egy nyereg, egy aligátorbőr kézitáska, vagy éppen egy különleges, rendelésre készített pár cipő. Akiknek már volt szerencséjük megcsodálni Ottavio legszebb munkáit, mindenütt felismerték a Saverio-bőrárut.

Ottavio Saverio egy köztiszteletben álló velencei bankár nyolcadik gyermeke, egyszersmind egyetlen fia volt. Alapból ő örökölte a velencei palazzót, miközben a lánytestvérei férjhez mentek, s ily módon elkerültek Firenzébe, Rómába és Európa más városaiba. Egyikük sem akart részt vállalni a palazzo terhéből, noha mind ott nőttek fel. A négyszáz éves épület sok gondot okozott, és drága volt a fenntartása. Ottavio az örökségéből kivásárolta a nővérei részét, és abból, ami maradt, megalapította az üzletét a Szent Márk térről nyíló egyik szűk utcácskában. Itt születtek bőrből készült mesés alkotásai, s szerzett velük hírnevet előbb Olaszországban, majd egész Európában. Minden darabja a szépség és a luxus remekműve volt.

Eleinte csupa egyedi darab készült. Gyorsan teljesítette a megrendeléseket, és az üzlet nem

egészen egy évtized alatt meglepően sikeressé vált. Mindaddig, amíg ő vezette, egy személyben maga volt a név mögött rejlő kézműves mester és az irányító szellem egyaránt. Saverio-termékeket csak a velencei üzletben lehetett vásárolni. A nők készek voltak egy, sőt akár két évet is várni a megrendelésük teljesítésére, és sohasem csalódtak az eredményben. Ottavio megrendelői között akadtak királyi személyek, híresség ek, filmsztárok és dúsgazdag emberek a világ minden tájáról.

Egyetlen gyermekéből, Alberto fiából sohasem lett az apjához fogható mester, noha Ottavio két teljes évig tartotta maga mellett inasként, hogy megtanulja, milyen termékek kerülnek ki a keze alól, és ezek hogyan készülnek. Albertót azonban jobban érdekelték a bolt üzleti vonatkozásai. Amikor megörökölte a céget, megőrizte azt az apai hagyományt, hogy a Saverio-termékeket csak az ő üzleteikben lehet megvásárolni, sehol másutt.

Apja halála után Alberto megtartotta a velencei üzletet, és a feleségével, Tiziannával, meg a három gyermekükkel Rómába költözött. Megvette a házat, amelyben máig ott van az üzletük, és megépítette a lakást, amely korábban otthont adott az egész családjuknak, és amelynek a legfelső szintjén Cosima immár egyedül élt. Ő tervezte Allegra lakását egy szinttel lejjebb, hogy ha majd a húga elég idős lesz az önálló élethez, ott lakhasson, így mindegyikük élhette a maga életét. Luca addigra

már nem lakott velük, ő huszonegy évesen elköltözött, de Allegra még csak tizenhét volt.

Amikor apjuk Rómában megnyitotta elegáns üzletét, a forgalmukban exponenciális növekedés következett be. Alberto gyerekkora óta arra készítette fel a fiát, hogy majd ő vezesse az üzletet, de Luca érdeklődését nem tudta felkelteni iránta. Nem érintette meg, nem is érdekelte őt a családi vállalkozás varázsa.

Alberto azt akarta, hogy a vállalkozásuk növekedjék, de ne kelljen feladnia apja hagyományait. E kettő között vékony volt a határ, és Alberto nagyszabású terveit mindig egy kicsivel drágábban lehetett megvalósítani, mint ahogy számított rá. Emiatt az üzlet nem volt annyira jövedelmező, mint kellett volna. Kiváló érzéke volt a minőséghez és a szépséghez, és ő maga is rendkívül elegáns férfi volt. Ő és Tizianna Velencében és Rómában egyaránt a társaság vezető egyéniségei közé számítottak, akiket az elegancia és a stílus aurája vett körül.

Cosima örökölt ebből valamennyit, de visszahúzódóbb természetű volt, mint a szülei, és nagyon szeretett a tanulmányaival foglalkozni. Mindig megkönnyebbüléssel gondolt arra, hogy nem neki kell majd vezetnie az üzletet. Minden nyáron egy hónapot dolgozott a római boltban, hogy apja kedvében járjon. Kötelességtudó lány volt. A nála öt évvel fiatalabb Lucának sikerült mindettől megmenekülnie, Allegra pedig még gyereknek számított.

Júliusban és augusztusban családostól elvonultak a másik otthonukba, Szardíniára. Két hónapot töltöttek a család hajóin, ahol vendégül látták a barátaikat. Alberto és Tizianna remek házigazdák voltak, mindenki várta és örömmel fogadta a tőlük érkező meghívót, és persze ők is bőven kaptak meghívásokat. Cosima jól emlékezett azokra az extravagáns partikra, amiket a szülei adtak mind a római lakásukon, mind a velencei palazzóban, ahol nagyszabású bálokat rendeztek.

Az apjával folytatott hosszú beszélgetések és viták után Cosima a jogi pálya mellett döntött. Rómában járt egyetemre, és közben otthon lakott. Élvezte az egyetemi éveit, a tanulmányait, és jó néhány barátot is szerzett. Apja azzal ugratta, hogy egy napon ő lesz majd a cég jogtanácsosa. Valójában sohasem gondolt arra, hogy Cosima jogászként fog praktizálni, de arra igen, hogy a jogi ismeretek hasznosak lennének számára az üzleti életben, ha nem menne előbb férjhez. Tizianna sohasem dolgozott, és apja a lányaitól sem várta ezt.

A három gyerek közül a legfiatalabb, Allegra örökölte nagyapja tehetségét. Szenvedélyesen szerette a tervezést. Mindig valami ruhát, táskát vagy cipőt skiccelt fel egy darabka papírra. Élénk, vidám természetű lány volt, már egészen fiatalon élvezte, hogy a szülei mozgalmas társasági életének a peremén élhet. Megengedték, hogy rövid ideig jelen legyen a partikon, de ő mindig arra vágyott, hogy ott lehessen egész este.

Cosimát kevésbé érdekelték a bulik, a baráti kör fiai közül mégis mindig egy csapat kérője akadt, pedig Allegra összehasonlíthatatlanul jobban értett a flörtöléshez, mint ő. Cosima sokkal komolyabb és szorgalmasabb volt, mint a testvérei. Luca öt évvel, Allegra pedig kilenccel volt fiatalabb Cosimánál. Allegra ki nem állhatta, hogy a bátyja és a nővére kisbabaként kezelik. Alig várta, hogy felnőjön, és felfedezze magának a világot. Luca utálta, ha a családjával kellett töltenie az idejét, sokkal jobban szeretett a barátaival lenni. Tinédzser korában vad dolgai voltak. A szülei igyekeztek féken tartani – kevés sikerrel.

A huszonhárom éves Cosimának még egy éve volt hátra a jogi tanulmányaiból a római egyetemen. Szokása szerint a nyári szünetben egy hónapot dolgozott az üzletben, és csak ezután utazott el Szardíniára, a család nyári rezidenciájára. Az üzletben nem az eladótérben dolgozott, hanem az irodában végzett adminisztrációs munkát. Nagyon meg voltak elégedve vele, sok dicséretet kapott. Már most megvolt benne a leendő ügyvéd precizitása.

Külsőre Cosima szép szőke lány volt. Allegra és Luca apjuk sötét haját, Cosima és Allegra pedig anyjuk sötétkék szemét örökölte. Tizianna Firenzéből való volt, Cosima tőle kapta jellegzetesen firenzei, finom arcvonásait. Luca és apjuk klaszszikus, arisztokratikus arca látható volt egy római pénzérmén.

Cosima épp akkor érkezett Szardíniára, amikor szülei egy hétvégére Portofinóba, a barátaikhoz készültek, akik akkor vettek új motoros hajót. Úgy volt, hogy Luca is velük tart, de az utolsó pillanatban egy Porto Rotondóba tervezett buli miatt meggondolta magát, és Szardínián maradt. Cosima fáradtan érkezett, mivel az elmúlt hónapban heti hat napot végigdolgozott az üzletben. A házban ketten maradtak az öccsével, ugyanis a szüleik a tizennégy éves Allegrát is magukkal vitték, mert a baráti házaspárnak volt egy vele egyidős lánya. Lucához hasonló korú fiuk is volt, de Luca unalmasnak tartotta őt, ezért örült, hogy megúszhatta a portofinói hétvégét. Még az új motoros hajó csábítása sem ingatta meg ebben.

Miután a szülők elmentek Allegrával, elcsendesedett a ház. Luca pillanatok alatt eltűnt a barátaival, Cosima pedig boldogan, hogy egy kicsit egyedül lehet, kifeküdt a napra. Tudta, hogy a következő hétvégén tele lesz a ház vendégekkel, és a szülei elvárják tőle, hogy ő is foglalkozzék velük, de amíg vissza nem jönnek, addig kihasználhatja az időt: végre olvashat és lazíthat kedvére.

A portofinói hétvége katasztrófával végződött. A házigazdák megengedték tizenkilenc éves, szertelen és vakmerő fiuknak, hogy mindnyájukat ő vigye ki a vízre a vadonatúj hajóval. A fiú veszélyesen gyorsan száguldott a számára ismeretlen új vízi járművel, és teljes sebességgel belecsapódott egy másik hajóba. A két hajó az ütközéstől

felrobbant. Mind a négy szülő, a kislányuk és a motorcsónakot vezető fiú azonnal szörnyet halt. A balesetet egyedül Allegra élte túl, de a teste nagy részét súlyos égésnyomok borították, és a gerincvelő-sérülése miatt légi úton kellett Rómába szállítani, hogy megműtsék.

Cosimához szombat délután jutott el a hír. A medencéből kiszállva ment be a házba, hogy felvegye a telefont. Húsz perc múlva már felöltözve várta a taxit, hogy kivigye a reptérre, ahonnan az első géppel elrepül Rómába. Együtt akart lenni Allegrával. A szülei meghaltak, ő pedig sokkos állapotában nem hitte el, hogy ez megtörtént. A szülei miatti gyász és a húga balesetén érzett rémület között őrlődött. Mostantól minden rá marad, az öccséért viselt felelősség is. Hirtelen felnőttektől elvárható döntésekkel kellett szembenéznie. Indulás előtt nem érte el Lucát, aki a család motorcsónakjával ment Porto Rotondóba. Üzenetben kellett megírnia neki a szörnyű hírt. Luca akkor hívta fel sírva, amikor Cosima megérkezett Rómába, és együtt siratták a szüleiket és Allegrát.

Cosima a következő heteket Allegra mellett töltötte, akit a műtét után mesterséges kómában tartottak, hogy égési sebeiből felgyógyulhasson. Ez több időt adott Cosimának arra, hogy gondolkozzék, és hogy meggyászolja a szüleit. Az orvosok elmondták neki, hogy Allegra soha többé nem fog tudni járni, mert elszakadt a gerincvelője. A szüleik elvesztése után ez újabb rettenetes csapást jelentett.

Cosima csak annyi időre hagyta magára a húgát, amíg megtervezte a szülei temetését, majd maga is részt vett a szertartáson Velencében. Utána amilyen gyorsan csak tudott, visszarepült Rómába Allegrához, vissza a kórházba. A temetés után megengedte Lucának, hogy visszamenjen Szardíniára, ahogy kérte, hiszen amíg Allegra kórházban feküdt, neki úgysem volt ideje együtt lenni Lucával, az öccse pedig nem akarta az egész nyarat Rómában tölteni.

Luca eleinte, a szülei elvesztése miatti mély gyászában nagyon visszafogottan viselkedett. Ám ahogy kezdett magához térni, lassan visszavette a régi szokásait, és nyár végére már ugyanúgy tombolt a barátaival, akik egész Olaszországból eljöttek meglátogatni a felnőtt felügyelet nélkül maradt haverjukat. Cosima Rómában volt, így nem tudta őt ellenőrizni, és semmiképpen sem szerette volna magára hagyni Allegrát. Ő is küzdött azzal, hogy elveszítette a szüleit.

Időnként azonban kénytelen volt rövid időre egyedül hagyni a húgát, hogy felkeresse apja irodáját, és megpróbáljon tisztába jönni azzal, amit tudnia kell. Mind a család ügyvédje, Gian Battista di San Martino, mind apja munkatársai nagyon segítőkészek voltak, és a rendelkezésükre álló rövid idő alatt igyekeztek minél több információt megosztani vele. Szinte naponta vittek be papírokat Cosimának a kórházba aláírásra. Gian Battista állandó jelenlétet és támaszt jelentett neki. Néha

elvitte Cosimát vacsorázni, hogy kicsit kiszabadítsa a kórházi környezetből.

Két hónapba telt, szeptember volt, mire Cosima valamelyest visszanyerte Luca felett az irányítást, és visszarendelte őt Rómába. Az egyetemi tanulmányait öccse nem volt hajlandó folytatni, egyre azt szajkózta, hogy időre van szüksége a szülei „meggyászolásához", ami az ő estében az állandó bulizást, az éjszakai kimaradást és a nagy mennyiségben vedelt alkoholt jelentette. De visszaköltözött a lakásukba, és Cosima rávette, hogy napjában többször is jelentkezzék nála, így legalább tudta, hol van az öccse, még ha gyakran kimaradt is egész éjszakára, és csak reggel jött haza.

Cosima javasolta neki, hogy dolgozzon az üzletben, amit Luca visszautasított, és mivel nem volt konkrét munkája vagy tevékenysége, azt csinált, amit akart. Későn járt haza, és a nappal felét átaludta. Cosimának nem volt ideje, hogy komolyabban fellépjen vele szemben. Allegrával volt elfoglalva, így Lucát egyre nehezebben tudta kordában tartani. A fiú élvezte, hogy kiszabadult a szülői felügyelet alól, és nem sokat törődött Cosimával és az ő szabályaival.

Allegra javulása lassú, de biztos folyamat volt. Több bőrátültetésen és fájdalmas műtéten esett át, de meglepő bátorsággal és józanul ítélte meg az állapotát. Nyugodtabb volt, mint korábban, a szülei elvesztése után. Figyelemre méltón pozitív hozzáállással, bátyjával ellentétben karácsonykor

visszatért az iskolába. Mostantól örökre kerekesszékbe kényszerül, de Cosima olyan szeretettel ápolta, mint egy anya, és a szülők nélkül maradt két nővér kapcsolata még szorosabbá vált, mint korábban. Cosima szerződtetett egy férfit, aki rendszeresen felvitte Allegrát a lépcsőn a lakásukig. Luca jóformán sohasem volt ott, hogy segítsen.

Hat hónap elteltével Cosima komolyabb volt, mint valaha, még mindig gyászolta a szüleit, és egyszeriben felnőtté vált. Vezette a céget, és közben tanult. Élete legnehezebb éve volt ez, és attól kezdve, hogy Allegra kikerült a kórházból, amilyen gyakran csak tudott, elutazott Velencébe ellenőrizni az ottani üzletet. Néha, amikor az ideje megengedte, Gian Battista is vele tartott. Amikor egyedül ment, a velencei palazzo, amely helyet adott a különféle hivatalos és családi ünnepek megtartásának, fájón üresnek és szomorúnak tűnt. Nehéz szívvel emlékezett vissza, milyen eleven élet zajlott itt, amikor a szülei még éltek.

Cosimának a munkán és a húga gondozásán kívül semmi másra nem maradt ideje, így a barátokkal való találkozásra sem. Gian Battista volt az egyetlen ember az életében, akinek a támogatására számíthatott.

Miután hazajött a kórházból, Allegra, amennyire csak tudta, meg akarta őrizni az önállóságát. Még mindig arról beszélt, hogy egyszer majd tervezni fog az üzlet számára. Mintha meg akarná

erősíteni, hogy aktív jövő áll előtte. Flavia, a házvezetőnő segítette őt mindenben, amikor Cosima dolgozott, vagy éppen Lucát üldözte, és próbált segíteni neki, hogy végre megtalálja az útját. A fiú teljes mértékben kihasználta a szülői kontroll hiányát, és minden téren ellenállt neki.

A szülői hagyaték egyenlő arányban oszlott meg közöttük, és Cosima rövid idő alatt felismerte, hogy apja többet költött az életvitelükre, a gyakori vendégfogadásokra, a lakásokra, a luxushajókra és -autókra, no meg az extravagáns fejlesztésekre az üzletben, mint amennyi jövedelem a cégből befolyt. Cosima folyamatosan próbálta féken tartani a kiadásokat, fizetni a számlákat és a szülei adósságait, és küzdeni, hogy a vállalkozásuk talpon maradjon. Nem hagyhatta, hogy tönkremenjen. Úgy érezte, hogy ezzel tudja megadni a tiszteletet az apjának, ami óriási feladatot jelentett egy akkor huszonnégy éves lánynak. A megkezdett tanulmányai akarata ellenére a háttérbe szorultak. Sokkal fontosabbnak tartotta, hogy vezesse az üzletet, gondoskodjék Allegráról, és megpróbálja irányítani Lucát.

A halála előtt apja vett egy másik, nagyobb házat Rómában, a Via Condottin. Azt remélte, hogy a boltot még nagyobbá, még pompásabbá teszi. Cosima az első adandó alkalommal, még az átépítés megkezdése előtt eladta a házat. Kényszerből és áron alul, mert szükségük volt a pénzre, amit visszaforgatott az üzletbe. A gyártásuk olyan

aprólékos és lassú volt, hogy azonnal növelnie kellett a bevételüket, és más forrásokat kellett találnia, hogy fenntartsák a vállalkozást, és fizetni tudják a kiadásaikat és a béreket. Különösen Rómában rendkívül sok alkalmazottal, csupa kiváló, jól fizetett bőrdíszművessel és eladóval dolgoztak, ugyanakkor az eladott mennyiség, és ennek megfelelően a bevétel, meglehetősen szerény volt.

A régi gárdából sokan nehezményezték, hogy ilyen fiatalon Cosima lett a tulajdonos. Elégedetlenkedtek az iránnyal, amerre a vállalkozást vezette, és a költségek csökkentését szorgalmazó folytonos aggodalmával. Cosima sokkal jobban odafigyelt a készpénzforgalmukra, mint az apja. Ez nem tetszett az alkalmazottaknak, nehezen tudta rávenni őket az általa megszabott irányelvek, utasítások és határok betartására.

Elviselhetetlenül nehéz időszak volt ez számára, a mindennapos élet-halál küzdelmek közepette még jobban hiányoztak neki a szülei, jóllehet már tudta, hogy a pénzügyi nehézségeik egy részéért éppen az apja volt a felelős.

Egy év elteltével Cosima piacra dobta a szardíniai házat is. Luca vehemensen tiltakozott ellene, de Cosima közölte vele, hogy pénzszűkében vannak, és mivel a fiúnak nem volt megoldási javaslata, dolgozni viszont nem akart, kénytelen volt engedélyt adni a nyaraló eladására. Cosimának augusztus végén sikerült viszonylag jó áron eladnia a házat a csónakokkal együtt, így ki tudta

fizetni a szülei még fennmaradt adósságát, és jutott belőle a vállalkozásra, valamint a család szükségleteire is. Lucának is odaadta a részét, amit ő hónapok alatt elköltött új kocsira és a maga köré gyűjtött kellemetlen, élősdi alakokra, akik a pénze miatt ragadtak rá, és kihasználták őt. Cosima nem tudta ebben megakadályozni, hiába próbálta rávenni, hogy legyen óvatosabb, és okosabban válogassa meg a barátait. Luca csak nevetett rajta.

Cosima kénytelen volt az üzletre összpontosítani, hogy kivezethesse abból a válságos helyzetből, amelybe az apja kormányozta. Egy újabb évig tartó odaadó, kemény munkára és nagy odafigyelésre volt szükség ahhoz, hogy talpra állítsa, de végül sikerült növelnie a profitot, és további egy év elteltével végre fellélegezhetett.

A szülei halála után öt évvel mind Rómában, mind Velencében virágzott az üzlet. Cosima a régi emberek örökös morgásával nem törődve, több kézműves bevonásával és a más területen elfolyó költségek lefaragásával felgyorsította a gyártást. Allegra akkor már tervezőiskolába járt, és a kerekesszékében ülve hatékonyan tudta intézni a dolgait és élni az életét.

Luca mutatós lakást bérelt Milánóban, és modellekkel randizott. Huszonhárom éves korára ismert playboyként élt Rómában és Milánóban, és szüntelenül pénzért kuncsorogni járt Cosima nyakára. Addigra már sikerült elvernie az öröksége nagy részét, és előszeretettel látogatta

a játéktermeket Velencében, San Remóban és Monte Carlóban.

Cosima az elmúlt öt évben a munkán kívül nem csinált semmi mást, de meglett a gyümölcse: a vállalkozás egyelőre biztos lábakon állt.

Tizenöt év telt el azóta, hogy a szülei meghaltak. Cosima a lakása teraszáról nézte, ahogy Róma fölött felkel a nap. Már nem vett ki nyáron két hónap szabadságot, mindössze néhány hétre ment el Allegrával, de eközben is állandó kapcsolatot tartott az irodájával. Véget értek a pazarlás és a fényűzés napjai. Az elmúlt tizenöt évet kemény munkával töltötte, és ma már Allegra is ezt tette. Cosima olcsóbban elérhető tengerparti helyekre vitte Allegrát, olyan üdülőhelyekre, ahol elboldogultak a kerekesszékkel. Allegrából nagyon független és magabiztos nő lett. Befejezte a tervezőiskolát, és Cosima lehetővé tette, hogy bemutathasson bőrből készülő, saját tervezésű kisebb divatcikkeket.

Allegra álma az volt, hogy idővel fiatalosabb stílusú táskákat tervezhessen az üzlet számára, de Cosima ragaszkodott a hagyományos modellekhez. Nem akarta kockáztatni, hogy a merész újítások, vagy a túlzottan modern dizájn miatt veszítsen az üzleten. Megvolt a saját megbízható, hűséges vevőkörük, amelyet nem akart elveszíteni, ezért a tervezés tekintetében nagyon rövid pórázon tartotta Allegrát. Ő családásként élte meg,

hogy a nővére nem használja ki a tehetségét, nem hagyja kibontakozni, és nem állítja kihívás elé. Cosima azonban továbbra sem vállalt kockázatokat az üzlettel, ragaszkodott ahhoz, ami eddig mindig bevált.

Allegra ma már ritkán utazott Velencébe. A palazzóban túl nehezen boldogult a kerekesszékkel, és ugyanez volt a helyzet a városban is. Luca olykor bevette magát a palazzóba, és vad partikat rendezett benne, amiért Cosima rendre leteremtette. Luca ilyenkor emlékeztette a nővérét, hogy ő társtulajdonos mind a palazzóban, mind az üzletben, méghozzá vele egyenlő részben, úgyhogy Cosima nem szabhatja meg neki, hogy mit tegyen, és mit ne.

Két öreg gondnokuk őrizte a palazzót, és Cosima nem tehetett mást, együtt kellett léteznie az öccsével, és azzal a tudattal, hogy később úgyis neki kell majd összeszednie az öccse után hátramaradt roncsok darabjait, és tovább pénzelnie őt.

Luca úgy élt, mintha egy gazdag apa fia volna, aki korlátlanul szórhatja a pénzt. Pedig Cosimának kellett előteremtenie számára azt a pénzt, amennyire neki a bohém élethez szüksége volt. És Cosima megtette, egyrészt a békesség kedvéért, másrészt hogy Luca ne kerüljön bajba. Jelentős összegű apanázst utalt neki havonta, amit az öcscse szinte egy szempillantás alatt elherdált, s közben mindenkinek elpanaszolta, hogy a nővére egy

zsarnok, unalmas vénlány, aki nem akarja, hogy ő jól érezze magát, és az őrületbe kergeti.

Cosima úgy érezte, mást sem csinál, mint Luca után takarít, és próbálja megakadályozni, hogy annyit költsön, amennyit csak akar. Ezért aztán az öccse kerülte őt, amennyire csak lehetett, és próbálta Allegrát is a nővérük ellen fordítani. Fájón átlátszó volt ez a mesterkedése, miközben szégyentelenül pumpolta Cosimát, és ha ő nem adott neki, képes volt a húgától is kölcsönkérni. Allegra sokkal gondosabban bánt a pénzzel, és mindig félre tudott tenni. Luca gátlástalanul és minden zavar nélkül kért kölcsön bárkitől. Olyan ember lett belőle, akire Cosima nem lehetett büszke. Teher volt számára, akit kezelnie és hordoznia kellett. Amennyire tudta, próbálta korlátok között tartani a károkat, de ennél többet nem tehetett. Lucát leállítani nem lehetett, legföljebb kicsit visszafogni, mint egy betöretlen fiatal lovat.

Most azonban, ezen a Róma felett felvirradó napon először fordult elő, hogy nem aggódott az üzlet miatt, nem gondolt az öccsére, de még Allegra jövőjére sem, ami pedig máskor komoly aggodalommal töltötte el. Mielőtt elsodornák a nap eseményei, egyszerűen csak élvezte a teraszról elébe táruló látványt: az elegáns üzletek sorát a Via Condottin, a Piazza di Spagna körüli ismerős környéket, Róma ellenállhatatlan szépségét és varázsát.

A közelmúltban bérbe adta a velencei Palazzo Saveriót. Eltökélte. hogy soha nem adja el, és megőrzi a család történetét. A bérbeadásával megakadályozta Lucát abban, hogy egymaga birtokolja, és pénzt takaríthattak meg, mivel ő alig, Allegra pedig egyáltalán nem használta a palazzót, minthogy a többszintes épületben nem volt lift. Az elmúlt hat hónapban, amióta a bérlők beköltöztek, Cosima egy kis hotelben lakott, valahányszor Velencébe kellett mennie. A palazzót egy dúsgazdag áruházlánc-tulajdonos amerikai házaspár vette bérbe.

A texasi bérlők, Bill és Sally Johnson, nagyon kedves emberek voltak, felajánlották, hogy szívesen árusítanának Saverio-bőrárukat az áruházaikban, de Cosima elmagyarázta nekik, hogy erre nincs mód. Ellenkezett volna a család üzleti filozófiájával, amely szerint a termékeik kizárólag a saját üzleteikben értékesíthetők, és ezt a hagyományt Cosima a nagyapja iránti tiszteletből tovább akarta vinni.

Sally és Bill könnyű szívvel belenyugodtak az elutasításba. Magukkal hoztak egy lakberendezőt, hogy texasi ízlés szerint alakítsa át a belső tereket. Cosima beleegyezett, mivel Johnsonék nem akartak maradandó szerkezeti változtatásokat végrehajtani.

Arra a hétvégére tűzték ki a házavató bulit, amikor Cosima is szabadnak ígérkezett, noha sohasem járt nagyszabású partikra. Most azonban úgy érezte, udvariatlanság lenne tőle, ha nem

fogadná el a meghívást, ráadásul kíváncsi is volt, hogy a bérlői vajon mit változtattak meg a palazzóban. Ugyanakkor kissé aggódott is, mert biztos volt benne, hogy sok ízléstelen dologgal találkozik majd, és az egész semmiben sem fog hasonlítani a szülei életében megszokott belső térhez. De most már gyakorlatiasnak kellett lennie.

Óriási összegért adta ki a palazzót, amit Johnsonék gondolkodás nélkül elfogadtak. Rajongtak Velencéért, minden évben két hónapot töltöttek ott, és boldogok voltak, hogy megkapták a palazzót. Sally elújságolta Cosimának, hogy a házavató partira az Államokból és Európából is várnak vendégeket.

Cosima mindent összevéve kedvelte Johnsonékat. Felnőtt gyerekeik voltak, akikkel ő sohasem találkozott, és a sajátos ízlésük ellenére még az is elképzelhetőnek tűnt, hogy gyönyörű munkát végeztek a palazzóban, jóllehet a híres lakberendezőjükről tudni lehetett, hogy kedveli a túlzásokat. Dolgozott egy franciaországi kastélyban, és amikor Cosima meglátta a fotókat, elszörnyedt. Reménykedett, hogy Johnsonék nem vetik el a sulykot a Palazzo Saverio berendezésekor, bár erre kevés esély volt. Mivel azonban a bérlői a házat nem vették meg, némi reményt ébresztett benne a találgatás: ugyan milyen messze mehetnek el egy bérelt házban? Hát, majd megtudja.

A partit megelőző héten fontos találkozói voltak. Jóvá kellett hagynia az új őszi dizájnkollekciót,

ami szoros együttműködést feltételezett a tervezőkkel. Öt évvel ezelőtt bővítették a kínálatukat egy férfiaknak és egy nőknek szánt selyem- és kasmírruha-kollekcióval, amire rendkívül nagy volt a kereslet, és nagyon jó befektetésnek bizonyult. Ezt később kiegészítették férfiak számára készülő vadászöltözékekkel, amelyek ugyancsak népszerűek voltak, akárcsak a nagyapa által készített nyergek és más lovascikkeik.

A Saverio egyetlen valódi versenytársa az Hermès volt, de erről a nagyapa azt mondta, hogy mindkettőjük számára van hely a piacon. Mindkét háznak megvolt a maga jellegzetes stílusa, és a vevőik hűségesek voltak hozzájuk. Mindkét ház jórészt ugyanazokat a régimódi szabályokat követte, hogy védje az általa képviselt előkelő vonalat és a saját márkáját.

A Saverio legtöbb vásárlója imádta, hogy Olaszországba kell utazniuk, ha tőlük akarnak vásárolni. Valahányszor Rómában jártak, Cosima gondoskodott a legfontosabb vevői szórakoztatásáról. Meghívta őket vacsorázni a lakására vagy a kedvenc éttermükbe, és még azt is lehetővé tette számukra, hogy zárás után zavartalanul végigjárhassák az áruházat, és olyan dolgokat is észrevegyenek, amelyeket egyébként nem láttak volna meg. Sőt közvetlenül a műhelyből is kihozatta a legújabb termékeket.

Az emblematikus kézitáskájukat, a Tiziannát, Sophia Loren tette híressé. Grace Kelly hármat is

rendelt belőle, amikor kihozták neki bemutatni, és felváltva hordta őket az Hermès Kelly táskájával. Volt egy kisebb is belőle, az Adria nevű estélyi táska, amit a nagyapja a nagyanyjáról nevezett el. Cosimának minden színben megvolt a Tizianna, és mindennap más és más színben hordta őket. Munkába járáshoz tökéletes táska volt.

Luca erélyesen tiltakozott az emblematikus táskák miatt, azt állítva, hogy ezek olyan ósdi darabok, hogy nincs helyük a modern világban. Egyáltalán nem tisztelte a hagyományt, és úgy, ahogy volt, ósdinak kiáltott ki mindent, ami Saverio. Allegra tervezett egy táskát, amit Cosimának nevezett el, és alig várta, hogy elkészíthesse, de Cosima nem engedte. Az ő termékcsaládjukba nem illőn avantgárdnak, túl divatosnak tartotta. Ragaszkodott hozzá, hogy a Saverio érintetlen maradjon a múló divatirányzatoktól, és klasszikus termékeivel megmaradjon az időtlen elegancia és stílus képviselőjének. A huszonkilenc éves Allegra égett a vágytól, hogy bemutatkozhasson mint fiatal tervező, de Cosima nem engedte kilépni a márkájuk és a múltjuk határain túlra.

Luca halálosan unta az egészet, azt leszámítva, hogy a profitjuk fedezte a számláit. Szeretett gyors lovakat vásárolni, a szerencsejátéknak hódolni, és szeretett mindent, ami könnyen megszerezhető pénzzel vagy gyors haszonnal kecsegtetett. A saját termékeikről az volt a véleménye, hogy réges-rég kimentek a divatból, és egy napon

a divatvilág dinoszauruszaiként tekintenek majd a Saverióra.

Semmibe vette azt, hogy a nővére életben tudta tartani, sőt még ilyen szigorú üzletpolitika mellett is a világ egyik legtöbbre becsült márkanevévé tette az üzleteiket. Mert ez is hozzá tartozott a Saverio-termékek varázserejéhez. Mivel nehéz volt beszerezni őket, nagy volt a kereslet irántuk, de Luca ebből semmit sem értett, ezért nem is méltányolta. Számára a múlt érdektelen volt, csak a könnyen megszerezhető pénz érdekelte, amit gyorsabban tudott elkölteni, mint ahogy mások előteremtették.

Cosima bement a teraszról, hogy lezuhanyozzon és felöltözködjék, majd mielőtt elindulna az irodába, beugorjon Allegrához egy kávéra. Nyolc órára szeretett az íróasztalánál lenni. Ilyenkorra már rendszerint tucatnyi e-mail várja, és válaszolnia kell a beszállítóknak, a fontos vevőknek, a Saverio-termékek iránt érdeklődőknek, akik között olykor hírességek is akadnak, és olyan új vásárlóknak, akik könyörgő levelet írnak további darabok vásárlási lehetőségéért. Az üzlet ma sokkal sikeresebb volt, mint az apja idejében.

Néha még akadtak küzdelmes időszakok, de Cosima nagyratörő álmokat dédelgetett, és talán eljön egyszer az az idő is, amikor nem kell aggódnia a pénz miatt. Addig a nevet tiszteletben tartva folytatta a hagyományt, ahogy a nagyapja és az

apja kívánta volna. Kemény munkával teli tizenöt év állt mögötte, mindvégig csak abban a két városban árusítva, ahol az elődjei jóváhagyták.

Harmincnyolc éves volt, de úgy érezte, mintha csak most kezdte volna a pályáját. Még hosszú utat kell megtenniük, de Cosima biztos volt benne, hogy célba érnek. Arra gondolt, hogy két hétre nyit egy butikot egy másik városban, egy forgalmas időszakban, például a Milánói Divathéten, hogy naprakészen tartsa, és ott is megmutassa a márkát.

Voltak más ötletei is. Visszagondolva arra, hogy huszonhárom évesen, teljesen felkészületlenül vette át a vállalkozás vezetését, egészen kiváló munkát végzett. És még oly sok tennivalója volt! Mindennap új kihívásokkal kellett szembenéznie. Reggelenként alig várta, hogy leülhessen az íróasztalához. Szerette az üzletet, és mindazt, amit képviselt. A szemében az elegancia és a stílus megtestesítője volt.

Gyönyörű reggellel kezdődött az új nap. Fényesre kefélte, és oda sem nézve kontyba csavarta hosszú szőke haját. Még most, tizenöt év múltán is izgatottan várta, mit hoz a nap. Hálás volt azért, hogy ilyen messzire jutottak. Az üzlet iránti szeretete volt az élete hajtóereje. Tudta, hogy egyedül ő tartotta életben az elmúlt tizenöt évben, ő mentette meg és fejlesztette tovább a szeretetével és kemény munkájával családi örökségét, a céget. A családja és az üzletük volt az élete.